

Bilag 9.**Domstolens forslag om Den europæiske Union.**

Efter regerings- eller statschefernes møder i Paris¹⁾ og København²⁾ blev Fællesskabets institutioner opfordret til at fremkomme med forslag med henblik på gennemførelsen af en „Europæisk Union“.

På grund af denne betegnelse endnu upræcise indhold ser Domstolen sig på en gang stillet over for den opgave at efterkomme denne opfordring og over den forpligtelse til tilbageholdenhed, som dens dømmende funktion indebærer. Følgelig ønsker man fra Domstolens side blot at understrege nødvendigheden af at opfylde forpligtelsen til at skabe en sammenhæng mellem den nuværende og den påtænkte oplysning af Fællesskabet, at råde over et effektivt retsgrundlag og at tage hensyn til de grænser, som ikke kan overskrides uden risiko for de af Fællesskabet opnåede resultater. Domstolen vil derfor begrænse sine forslag til alene at angå retlige og judicielle områder.

Idet man forbeholder sig ret til senere mere grundigt at præcisere de forslag, der vil kunne vinde gehør, vil man ved det foreliggende indskrænke sig til det væsentlige i forslagene, rubriceret efter tre helt nødvendige forudsætninger: forudsætningerne for en egentlig retsorden, forudsætningerne for lovgivningens effektivitet og endelig forudsætningerne for et hensigtsmæssigt udformet retsapparat.

I. Forudsætninger for en egentlig retsorden

Fællesskabet udgør en „retsstat“. Enhver udbygning bør derfor respektere en sådan betingelse. Hvis man gav det fremtidige

Fællesskab en mindre fast juridisk struktur, ville det medføre en gradvis forringelse af en fællesskabsret, der dog på mindre end tyve år har bestået sin prøve. Hvis derimod denne ret tages som udgangspunkt, bliver den planlagte struktur troværdig.

En ægte retsorden indebærer imidlertid i europæisk sammenhæng forpligtende regler, som kan anvendes ensartet, og som beskytter den enkeltes rettigheder.

A. Eksigible regler:

Den europæiske Union vil, hvad indholdet end måtte være, være uden styrke, hvis den skulle være baseret på regler, der hverken indebar forpligtelser eller retsvirkninger for medlemsstaterne i deres gensidige forhold eller over for private.

Heraf tre konsekvenser der munder ud i to forbehold og et forslag:

1. Retssikkerheden kræver, at disse regler underkastes domstolskontrol, og at man derfor forkaster ethvert system, der bygger på simple beslutninger, som senere ensidigt kan drages i tvivl eller fratages deres retsvirkninger.

2. De fælles regler ville miste en stor del af deres effektivitet, hvis de ikke umiddelbart kunne anvendes af den nationale dommer over for private, sådan som det faktisk er sket fra første færd.

3. Retssikkerheden fører endelig til kravet om at afhjælpe en mangel i Romtraktaten, som til skade for de medlemsstater, der opfylder deres forpligtelser, ikke udtrykkeligt fastsætter effektive sanktioner i tilfælde af ikke-overholdelse. Derfor bør

1) Punkt 16 i det endelige communiqué, EF-Bull. 10-1972, første del, kapitel I.

2) Punkt 2 i formændenes erklæring, EF-Bull. 12-1973, punkt 1106.